

Panium - Numărul unsprezece unsprezece

Unsprezece, unsprezece: Mărturia profetică a lui Daniel și a Apocalipsei

Jeff Pippenger

2025-08-09

A fost un proces îndelungat pentru mine să ajung la acest punct în studiul despre Panium, iar titlul „Unsprezece, Unsprezece” este menit să sublinieze că Leul din seminția lui Iuda a coordonat atât cartea lui Daniel, cât și cartea Apocalipsei, pentru a stabili, în capitolul unsprezece și versetul unsprezece, liniile interne și externe ale istoriei pecetluirii poporului lui Dumnezeu. Chiar înainte de închiderea timpului de probă, este dată o poruncă de a desigila profetia din Apocalipsă, care fusese pecetluită până la timpul când istoriile profetice internă și externă, reprezentate de cele două linii de unsprezece-unsprezece, aflate în cărțile lui Daniel și ale Apocalipsei, au devenit adevăr prezent.

Și mi-a zis: Nu pecetlui cuvintele profetiei acestei cărți; căci vremea este aproape. Cel ce este nedrept, să fie nedrept și mai departe; și cel ce este întinat, să fie întinat și mai departe; și cel ce este drept, să fie drept și mai departe; și cel ce este sfânt, să fie sfânt și mai departe. Apocalipsa 22:10, 11.

„Vremea este aproape” chiar înainte de închiderea timpului de har și „vremea este aproape” atunci când „Apocalipsa lui Isus Hristos” este dezpecetluită.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o, ca să le arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și, trimițând-o prin îngerul Său, a făcut-o cunoscută robului Său Ioan, care a dat mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, precum și despre toate câte a văzut. Fericit este cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele acestei profetii și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Când Leul din seminția lui Iuda desigilează „Revelația lui Isus Hristos”, așa cum o face încă de la sosirea mesajului Strigătului de la Miezul Noptii în iulie 2023, această desigilare include descoperirea că El este „Palmoni”, Minunatul Numărător sau Numărătorul Tainelor. Neacceptarea acestui adevăr înseamnă a nu trece procesul de încercare care pecetluiește pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

Eu, într-adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela are în mână vânturătoarea și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar; iar pleava o va arde cu foc nestins. Matei 3:11, 12.

„Nu pot spune cât de curând va începe acest proces de rafinare, dar nu va fi mult amânat. Acela a cărui lopată de vânturat este în mâna Sa Își va curăți Templul Său de întinarea lui morală. El Își va curăți cu desăvârșire aria Sa.” Testimonies to Ministers, 372, 373.

Liniile profetice care identifică timpul sigilării ca un proces de testare profetică sunt cu prisosință. Este limpede că procesul de testare se întemeiază pe aptitudinea și capacitatea studenților de a aplica metodologia corectă sau incorectă în studierea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acest adevăr este de asemenea prezentat cu prisosință în relatarea inspirată.

Cât despre acești patru tineri, Dumnezeu le-a dat cunoștințe și pricepere în toată învățătura și înțelepciunea; iar Daniel avea înțelegere în toate vedeniile și visele. La sfârșitul zilelor pe care le hotărâse împăratul ca să fie aduși înaintea lui, căpetenia famenilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar. Și împăratul a convorbit cu ei; și dintre toți nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria; de aceea au stat ei înaintea împăratului. Și în toate chestiunile de înțelepciune și pricepere despre care îi cerceta împăratul, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți magii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:17-20.

O regulă fundamentală a interpretării profetice este că adevărul este stabilit pe baza mărturiei a doi, iar cei care nu au încredere în acest principiu se expun eșecului. Un element al procesului de încercare din timpul pecetluirii constă în recunoașterea conexiunii dintre istoriile interne și externe reprezentate de Daniel și de Ioan în capitolul unsprezece și versetul unsprezece.

Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt bine definite, nu mistice și ininteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Pe unele profeții, Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie acordată importanță acestora. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate. Manuscript Releases, volumul 9, 8.

Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei reprezintă doi martori, iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați ca doi martori în capitolul unsprezece din Apocalipsa. În versetul unsprezece al capitolului, cei doi martori, reprezentați de Ilie și Moise, sunt înviați, așa cum este prefigurată atât prin Ioan în untdelemnul clocotit, cât și prin Daniel în groapa cu lei. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați de Daniel și Ioan și, de asemenea, de Ilie și Moise. Pentru a reuși în procesul de testare care produce pe cei o sută patruzeci și patru de mii, un student trebuie să înțeleagă că adevărul este întemeiat pe doi martori, că Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei reprezintă doi martori și că cei o sută patruzeci și patru de mii au fost prefigurați atât prin Ilie și Moise, cât și prin Daniel și Ioan.

Aceste adevăruri sunt doar o scurtă selecție de adevăruri profetice asociate cu istoria internă și externă reprezentată de „unsprezece, unsprezece” atât în Daniel, cât și în Apocalipsa. În calitate de Palmoni, Hristos a călăuzit alinierea celor două pasaje și, de asemenea, a arătat că unsprezece plus unsprezece fac douăzeci și doi, care, la rândul său, este o zeciuală sau a zecea parte din două sute douăzeci, care este un simbol al unirii divinității cu umanitatea. Palmoni a stabilit, pe baza a mai mult de doi martori, că „două sute douăzeci” reprezintă unirea divinității cu umanitatea, care, la rândul ei, este o descriere a întrupării lui Hristos, când El a luat asupra Sa firea omenească căzută. Procedând astfel, El a pus înaintea omenirii exemplul că, dacă sunt dispuși să îndeplinească cerințele Evangheliei, Hristos este dispus să-și unească divinitatea cu umanitatea noastră. Prin urmare, divinitatea și umanitatea sunt doi martori.

„Descoperirea lui Isus Hristos”, care s-a deschis chiar înainte de închiderea timpului de probă, include faptul că Isus este „Cuvântul” lui Dumnezeu.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era dintru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. În El era viața; și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric; și întunericul nu a cuprins-o. Ioan 1:1-5.

Biblia este „Cuvântul” lui Dumnezeu, care, asemenea lui Hristos, reprezintă unirea dumnezeirii cu umanitatea. Biblia îi reprezintă pe cei doi martori ai Vechiului și Noului Testament, care sunt, de asemenea, Moise și Ilie în capitolul al unsprezecelea al Apocalipsei.

Cu privire la cei doi martori, profetul declară în continuare: „Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.” „Cuvântul Tău”, a spus psalmistul, „este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Apocalipsa 11:4; Psalmul 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și ale Noului Testament. Marea Luptă, 267.

Cei doi martori sunt cei doi măslini, cele două sfeșnice și Vechiul și Noul Testament, reprezentate în paragraful respectiv prin expresia «Cuvântul Tău». «Descoperirea lui Isus Hristos» care este desigilată de Leul din seminția lui Iuda, chiar înainte de închiderea harului, este «sporirea finală a cunoștinței», care îi pune la probă pe cei ce sunt candidați să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii. «Sporirea finală a cunoștinței» este, de asemenea, mesajul Strigării de la miezul nopții din pilda celor zece fecioare.

„Atunci am răspuns și i-am zis: Ce sunt acești doi măslini la dreapta sfeșnicului și la stânga lui? Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt cele două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele însele untdelemnul de aur? El mi-a răspuns și a zis: Nu știi ce sunt acestea? Eu am zis: Nu, domnul meu. Atunci el a zis: Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.” Zaharia 4:11-14. Acestea se revarsă în cupele de aur, care reprezintă inimile solilor vii ai lui Dumnezeu, care poartă Cuvântul Domnului către popor în avertizări și rugăminți. Cuvântul însuși trebuie să fie, așa cum este reprezentat, untdelemnul de aur, vărsat din cei doi măslini care stau înaintea Domnului întregului pământ. Aceasta este botezul prin Duhul Sfânt, cu foc. Aceasta va deschide sufletul necredincioșilor spre convingere. Nevoile sufletului pot fi împlinite numai prin lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Omul, prin sine însuși, nu poate face nimic pentru a satisface dorurile și a împlini aspirațiile inimii. Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 4, 1180.

Cuvântul lui Dumnezeu este atât Biblia, cât și Hristos, iar Biblia și Hristos reprezintă doi martori, la fel ca cei o sută patruzeci și patru de mii. Cei doi martori, la rândul lor, reprezintă o îmbinare a divinității cu umanitatea. Ei reprezintă, de asemenea, istorii profetice interne și externe. În calitate de martori, ei au dovedit că divinitatea îmbinată cu umanitatea nu păcătuiește. Ei reprezintă, de asemenea, legătura dintre divinitate și umanitate. Fie că este vorba de o scară, un canal, conducte, îngeri sau oricare dintre celelalte simboluri ale căii de comunicare dintre Dumnezeu și om, mesajul transmis omului este întotdeauna viață sau moarte.

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelarele credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărțit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărțit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Revărsarea Duhului Sfânt are loc în cadrul istoriei interne și al celei externe marcate de cartea lui Daniel și de Apocalipsa 11:11. Există „cel puțin” patru personaje profetice reprezentate în versetele unsprezece și doisprezece ale capitolului unsprezece din cartea lui Daniel, care trebuie identificate. Mai sunt, de asemenea, patru care trebuie identificate în versetele treisprezece până la cincisprezece și patru în versetul șaisprezece. Trăim acum chiar în acea istorie, așadar ne revine datoria, ca studenți ai profetiei, să deslușim cine sunt personajele simbolice ale versetelor unsprezece până la șaisprezece, căci ele reprezintă o linie profetică ce acoperă istoria ascunsă a versetului patruzeci din același capitol.

Se pare, de asemenea, pertinentă identificarea personalităților reprezentate în istoria versetului patruzeci, care se află în curs de desigilare din 1989 încoace.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuși vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuși nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Versetul patruzeci începe la vremea sfârșitului, în 1798, când Napoleon al Franței l-a dus pe papă în captivitate. Justificarea lui Napoleon s-a întemeiat pe încălcarea Tratatului de la Tolentino din 1797. Conflictul dintre Napoleon și papă fusese anterior prefigurată în istoria care a împlinit versetele șase și șapte din capitolul unsprezece al lui Daniel. Alianța matrimonială încălcată și înfrângerea împăratului de la miazănoapte de către împăratul de la miazăzi, în împlinirea versetelor șase și șapte, au fost repetate în istoria anului 1798 și, astfel, ele reprezintă atât profetia Cuvântului lui Dumnezeu din versetele șase și șapte, cât și împlinirea acelor versete la începutul războiului dintre Ptolemeu Filadelful, al doilea, rege al Egiptului, și Antioh Teos, al treilea rege al Siriei. Ptolemeu îl reprezenta pe împăratul de la miazăzi, iar Antioh îl reprezenta pe împăratul de la miazănoapte.

Profeția cuprinsă în versete, corelată cu împlinirea acelei profeții în istoria lui Ptolemeu și Antioh — care, la rândul ei, a prefigurat istoria lui Napoleon și a papei — și cu istoria lui Napoleon și a papei în 1798, oferă trei linii care prefigurează istoria lui Putin și Zelenski în versetele unsprezece și doisprezece. Astfel, înțelegerea faptului că timpul sfârșitului în 1798 reprezintă istoria lui Napoleon și a papei este incompletă, dacă se oprește acolo. Trebuie să înțelegem ce prevăd versetele șase și șapte cu privire la Napoleon și la papă și, de asemenea, ceea ce ne învață istoria lui Ptolemeu și Antioh despre aceeași perioadă. Când înțelegem acele linii ale adevărului, putem atunci înțelege că acele împliniri istorice anterioare identifică începutul istoriei din versetul patruzeci și, făcând aceasta, ele identifică de asemenea sfârșitul versetului patruzeci, când Putin — care a fost prefigurată de Napoleon și Ptolemeu, Putin care a fost prezis în versetele șase și șapte — împlinește versetele unsprezece și doisprezece.

O observație importantă cu privire la relația profetică dintre «balaurul» și «fiara», așa cum le-ar identifica Ioan, sau dintre «jertfa necurmată» și «urâciunea pustiirii», așa cum le-ar reprezenta Daniel, este că acestea sunt, din punct de vedere profetic, foarte asemănătoare. Ioan o spune astfel.

Și s-au închinat balaurului, care a dat putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei? Cine poate să poarte război cu ea? Apocalipsa 13:4.

A te închina balaurului înseamnă a te închina fiarei, căci ambele reprezintă religia păgânismului. Asemenea lui Ioan, Daniel folosește „cornul cel mic” din cartea lui Daniel, capitolul opt, versetele nouă până la doisprezece, pentru a reprezenta atât Roma păgână, cât și Roma papală, deși distinge clar între ele, identificând cornul cel mic al Romei păgâne în sens masculin, iar cornul cel mic al Romei papale în sens feminin. În capitolul șapte, Daniel identifică Roma păgână ca fiind „deosebită” de împărățiile dinaintea ei, iar Daniel mai arată că și Roma papală era „deosebită”. Roma, fie păgână, fie papală, este deosebită. Simbolul masculin al Romei, care reprezintă Roma păgână, este ilustrat de Ahab și Irod. Amândoi au fost căsătoriți cu simboluri ale papalității. Femeia este cârmuirea ecleziastică, iar bărbatul este cârmuirea statală, așadar, la nivel profetic, când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre un bărbat și o femeie devenind una, confirmă realitatea că Roma păgână și Roma papală sunt foarte asemănătoare în sens profetic, căci sunt un singur trup.

Relația Franței cu papalitatea în 1798 tipifică relația Statelor Unite cu papalitatea când cei zece regi vor arde Roma cu foc și îi vor mânca carnea.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Apocalipsa 17:16.

Relația pe care Franța a avut-o cu papalitatea când a instalat papalitatea la putere în anul 538 prefigurează lucrarea Statelor Unite de a vindeca rana de moarte a papalităților odată cu legea duminicală ce va veni în curând.

Și am văzut o altă fiară care se ridică din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Și exercită toată puterea celei dintâi fiare înaintea ei și face ca pământul și pe cei ce locuiesc în el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte a fost vindecată. Și săvârșește semne mari, până acolo încât face să coboare foc din cer pe pământ în văzul oamenilor, și amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin acele minuni pe care avea puterea să le facă

înaintea fiarei; spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care avusese rana de sabie și a rămas în viață. Apocalipsa 13:11-14.

„Timpul sfârșitului” din 1798, ca împlinire a versetului patruzeci, identifică înlăturarea împăratului spiritual al miazănoaptei de către împăratul spiritual al miazăzii. Acea istorie profetică reprezintă încheierea celor o mie două sute șaiszeci de ani de stăpânire papală și, prin urmare, trăsăturile profetice ale începutului acelei istorii profetice sunt reprezentate la sfârșit. În 538, a patra împărăție din profeția biblică a cedat locul celei de-a cincea împărății din profeția biblică, iar în 1798, cea de-a cincea împărăție din profeția biblică a cedat locul celei de-a șasea împărății din profeția biblică.

Anul 538 este, de asemenea, un reper median al blestemului «celor șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase, împotriva regatului de nord al lui Israel, care a început în 723 î.Hr., când Asiria l-a dus pe Efraim în robie. Prin urmare, 1798 deține nu numai atributele profetice ale anului 538, ci și pe cele ale lui 723 î.Hr. În 723 î.Hr., cele zece seminții ale lui Israel erau răsturnate de Asiria, iar o mie două sute șaiszeci de ani mai târziu, în 538, Roma păgână era răsturnată de Roma papală, care, la rândul ei, a fost răsturnată de Franța în 1798, la încheierea «celor șapte vremi».

În 1798, Franța, împăratul de la miazăzi, a înlăturat papalitatea de pe tron. În 538, Franța, simbolul de frunte al dezintegrării Romei păgâne în zece regate, a așezat papalitatea pe tron. La legea duminicală, Statele Unite repetă rolul Franței din 538, iar când cei zece regi ard papalitatea cu foc și îi mănâncă carnea, Statele Unite repetă rolul Franței din 1798.

Judecata de „șapte vremuri” împotriva împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel a fost pricinuită de împărății provenite dinspre miazănoapte.

Israel este o oaie împrăștiată; leii l-au izgonit: întâi împăratul Asiriei l-a mâncat; iar la urmă acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a sfârâmat oasele. Ieremia 50:17.

Asiria a venit dinspre miazănoapte și a cucerit cele zece seminții în 723 î.Hr., iar Babilonul a dus Iuda în captivitate în 677 î.Hr. Deși Israel era regatul de nord în raport cu Iuda, totuși ambele regate au fost cucerite de vrăjmași dinspre miazănoapte, făcând astfel ca atât Israel, cât și Iuda să fie regate de sud în raport cu vrăjmașul care i-a dus în captivitate. 723 î.Hr. reprezintă cucerirea, de către împăratul de la miazănoapte, a unui regat înzecit de la miazăzi. 538 reprezintă o tranziție de la păgânism la papalism și, totodată, cucerirea, de către un regat de la miazănoapte, a unui regat înzecit. 1798 reprezintă înfrângerea unui împărat de la miazănoapte de către un împărat de la miazăzi, care reprezintă un regat înzecit.

Și în ceasul acela s-a produs un mare cutremur, și a zecea parte a cetății a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar rămășița s-a înfricoșat și a dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:13.

Perioada de tranziție asociată cu anul 538, când Roma a trecut de la păgânism la papalitate, este totodată schimbarea, în capitolul opt din Daniel, de la masculin la feminin, ceea ce, în chip simbolic, înseamnă trecerea de la cârmuirea statală la cârmuirea bisericească. Profeția „celor șapte vremuri” poartă semnătura „adevărului”: de la prima literă (723 î.Hr.) până la a douăzeci și doua,

ultima, a alfabetului ebraic (1798), iar a treisprezecea, litera de mijloc, reprezintă răzvrătirea (538). Daniel identifică faptul că „fărădelegea” simbolizată prin expresia „fărădelegea pustiirii” a fost combinarea Bisericii cu statul, Biserica deținând controlul asupra relației. Acea „fărădelege” reprezintă anul 538, care este punctul median și, metaforic, a treisprezecea literă dintre cele trei repere primare din perioada celor șapte vremuri împotriva celor zece seminții nordice ale lui Israel.

În 1798, la „timpul sfârșitului”, așa cum este prezentat în versetul patruzeci al capitolului unsprezece din cartea lui Daniel, Franța ateistă, regele de la miazăzi, i-a pricinuit papalității, regelui de la miazănoapte, rana de moarte. În 1989, papalitatea a ripostat împotriva regelui ateu de la miazăzi, care între timp devenise Uniunea Sovietică. Riposta a inclus o alianță secretă între Statele Unite și Vatican. Spulberarea Uniunii Sovietice în 1989 încheie mesajul profetic scris al versetului patruzeci, iar versetul următor, versetul patruzeci și unu, reprezintă legea duminicală în Statele Unite. Astfel, de la prăbușirea Uniunii Sovietice din 1989 și până la legea duminicală din versetul următor, trăim în istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Versetul patruzeci începe prin a identifica, în 1798, un împărat de la miazăzi și un împărat de la miazănoapte, iar apoi, în 1989, un împărat de la miazăzi și un împărat de la miazănoapte, precum și o a treia putere, reprezentată prin carele, corăbiile și călăreții.

Și la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va năpusti asupra lui; iar împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care de luptă, cu călăreți și cu multe corăbii; va pătrunde în țări, se va revărsa și va trece mai departe. Daniel 11:40.

La „timpul sfârșitului”, în 1798, un general al lui Napoleon, în sens literal, a intrat în Vatican și, în mod literal, l-a capturat pe papă și l-a încarcerat. În 1989 a avut loc riposta la 1798. Între 1798 și 1989 au avut loc tranziții profetice care sunt importante de remarcat. Franța ateistă, împăratul de la miazăzi în perioada din 1798, a fost primul împărat spiritual de la miazăzi, iar Rusia lui Putin este destinată să fie ultimul împărat spiritual de la miazăzi. Franța este identificată în Apocalipsa, capitolul unsprezece; Sora White o identifică în mod direct drept Franța ateistă. Unul dintre cele două simboluri care identifică Franța în capitolul unsprezece este Egiptul, pe care Sora White îl identifică drept un simbol al ateismului. În acel capitol, fiara care se ridică din adâncul fără fund era ateismul care a intrat în istorie în acea perioadă.

Ateismul intră în istorie începând cu Franța, în perioada anului 1798, iar până în 1989 Uniunea Sovietică a devenit împăratul spiritual al ateismului. Măturarea Uniunii Sovietice în 1989, în împlinirea unei alianțe secrete între Papa Ioan Paul al II-lea și Ronald Reagan, fusese prefigurată în versetul zece al capitolului unsprezece din Daniel, iar un al doilea martor pentru versetul zece se găsește în pasajul din Isaia despre cele două blesteme de două mii cinci sute douăzeci de ani împotriva împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel, așa cum sunt expuse în capitolele șapte până la unsprezece.

Prin urmare, 1989 devine punctul de referință pentru dezlegarea enigmelor profetice ale zilelor de pe urmă. Atunci a fost desigilat versetul patruzeci. Se poate recunoaște acum că versetul patruzeci începe în 1798 și se încheie cu legea duminicală din versetul patruzeci și unu.

La legea duminicală, Statele Unite vor vorbi ca un balaur și își vor încheia domnia ca cea de-a șasea împărăție a profeției biblice. Perioada lor de domnie a început în 1798, când a cincea împărăție a primit o rană de moarte. În 1798, Statele Unite au adoptat Actele privind Străinii și Sedițiunea, tipificând astfel sfârșitul celei de-a șasea împărății chiar la începutul ei. Versetul patruzeci este, așadar, istoria Statelor Unite ca cea de-a șasea împărăție a profeției biblice.

1798 este prima literă a alfabetului ebraic, legea duminicală este a douăzeci și doua și ultima literă a alfabetului ebraic, iar 1989 este piatra de hotar din mijloc care reprezintă răzvrătirea simbolizată de numărul treisprezece și de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic. 1989 reprezintă răzvrătirea alianței secrete a lui Reagan cu Antihristul profeției biblice. 1989 introduce primul dintre ultimii opt președinți care își exercită mandatul în timpul unei perioade de escaladare a răzvrătirii împotriva Constituției. 1989 a început un proces de încercare în rândul Adventiștilor de Ziua a Șaptea, menit să producă două clase de închinători. Cei credincioși sunt puțini, cei necredincioși sunt mulți. 1989 reprezintă piatra de hotar centrală a versetului patruzeci și reprezintă răzvrătirea simbolizată de a treisprezecea literă. Versetul patruzeci poartă semnătura „adevărului”.

Versetul patruzeci menționează împărății de la miazănoapte și de la miazăzi, care, în istoria prezentată la sfârșitul versetului, sunt diferiți. El include, de asemenea, Statele Unite, care, potrivit lui Ioan, sunt proorocul mincinos ce lucrează împreună cu dragonul și cu fiara pentru a conduce lumea la Armagedon. Împăratul de la miazăzi din versetul patruzeci este dragonul, împăratul de la miazănoapte este fiara; carele, corăbiile și călăreții sunt proorocul mincinos. Împlinirea versetului patruzeci în 1989 devine un element profetic important pentru înțelegerea versetelor unsprezece până la cincisprezece. Dacă nu ai dreptate cu privire la 1989, nu poți, în mod logic, avea dreptate cu privire la istoria în care ne aflăm astăzi.

Din 1989 până la legea duminicală, trei războaie prin interpuși în favoarea papalității sunt reprezentate în versetele zece până la cincisprezece. Aceste versete trebuie considerate drept o singură istorie continuă, căci același „Antioh cel Mare” se regăsește în cele trei bătălii reprezentate în împlinirea istorică a versetelor zece până la cincisprezece.

Toate cele trei bătălii alcătuiesc o singură linie profetică, căci Antioh cel Mare a fost în fiecare dintre cele trei bătălii. Versetul zece și Isaia 8:8 oferă doi martori ai împlinirii versetului patruzeci în 1989. Versetul patruzeci este punctul de referință în versetul zece și în Isaia 8:8. „Carele de luptă, corăbiile și călăreții” reprezintă cele două coarne ale fiarei de pe pământ din capitolul treisprezece al Apocalipsei. La sfârșit, când Statele Unite „vorbesc ca un balaur”, cele două coarne nu mai sunt republicanismul și protestantismul. Atunci așa-ziii protestanți se vor uni cu catolicismul, iar republica constituțională va fi transformată într-o dictatură. În acea perioadă, cele două coarne ale fiarei de pe pământ vor fi puterea economică și cea militară. În capitolul treisprezece al Apocalipsei, Statele Unite forțază lumea să primească semnul fiarei, pentru a putea cumpăra și vinde, și, de asemenea, sub amenințarea cu moartea. Acele două coarne sunt „corăbiile” lui Daniel, reprezentând puterea economică, și „călăreții și carele de luptă” ale sale, reprezentând puterea militară.

1989 stabilește că, atunci când se aplică împlinirea istorică a bătăliilor de la Rafia și Panium în versetele unsprezece până la cincisprezece, trebuie folosită aceeași metodologie profetică care a fost întrebuintată pentru a înțelege 1989 și prăbușirea Uniunii Sovietice, căci Antioh cel Mare a fost prezent în toate cele trei bătălii reprezentate în versetele zece până la cincisprezece. Antioh reprezintă puterea carelor, a corăbiilor și a călăreților, care, în 1989, a fost Ronald Reagan, primul dintre opt președinți, dintre care ultimul a fost și al șaselea și este acum al optulea, cel ce este dintre cei șapte.

După Isaia douăzeci și trei, puterea papală (desfrânata care se desfrânează cu împărății pământului) urma să fie ascunsă în timpul stăpânirii Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice. În 1989, Statele Unite, care fuseseră prefigurate de Antioh cel Mare, au fost puterea interpusă a papalității în războiul ei împotriva fiarei ateismului, care îi pricinuisse o rană de moarte în 1798.

Cele trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece reprezintă un război între împăratul de la miazănoapte, care, ca desfrânata ascunsă din Tir, întrebuintează puteri prin interpuși pe măsură ce înaintează către restaurarea puterii sale și către înfrângerea împăratului ateismului — împăratul de la miazăzi. Împlinirile istorice ale celor trei bătălii din versetele zece până la cincisprezece ne învață că în prima și în ultima bătălie Antiochus Magnus a câștigat, iar pe cea din mijloc a pierdut-o. Caracteristicile profetice ale perioadei lui Ronald Reagan din 1989, împreună cu Papa Ioan Paul al II-lea, și ale prăbușirii Uniunii Sovietice vor avea un corespondent în ultima dintre cele trei bătălii, căci aceste versete sunt cele care sunt despecetluite chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. După cum versetul patruzeci a fost despecetluit în 1798 și apoi din nou în 1989, versetul a fost despecetluit la sfârșit, începând cu iulie 2023.

Descoperirea lui Isus Hristos este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se încheie și cuprinde adevărul preeminent că Isus este Cel dintâi și Cel de pe urmă și, ca atare, ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Timpul de probă pentru Adventism se încheie la legea duminicală, iar chiar înainte de încheierea timpului de probă, Descoperirea lui Isus Hristos este desigilată. Mesajul care se încheie la ușa închisă a legii duminicale este mesajul Strigătului de la miezul nopții, care a condus la ușa închisă din 22 octombrie 1844, în istoria millerită. Desigilarea din 1798 de la începutul versetului patruzeci, care este, de asemenea, începutul Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice, a tipificat desigilarea din 1989 din mijlocul versetului patruzeci și începutul sfârșitului progresiv al Statelor Unite. Desigilarea din 1798, care a tipificat 1989, reprezintă doi martori ai desigilării mesajului Strigătului de la miezul nopții în 2023. Linia, cu cele trei repere ale ei 1798, 1989 și 2023, identifică lucrarea internă de purificare a celor zece fecioare și linia externă a celei de-a șasea împărății din profeția biblică.

Bătălia prezentată în versetul unsprezece, care a fost împlinită la Bătălia de la Rafia, când Antiochus a fost înfrânt de Ptolemeu, reprezintă o înfrângere a puterii papale exercitate prin interpuși, care, în această bătălie de față, este reprezentată de naziștii din Ucraina, aliați cu națiunile globaliste ale Europei Occidentale care alcătuiesc UE și NATO și care sunt în deplină concordanță cu globaliștii politici și economici ai Organizației Națiunilor Unite. Dacă Antiochus Magnus a fost prezent în toate cele trei bătălii și reprezintă puterea papală exercitată prin interpuși împotriva regelui de la miazăzi, cum poate fi aceasta Statele Unite în 1989, apoi ucrainenii, așa

cum sunt tipificați de Bătălia de la Rafia, iar apoi din nou Statele Unite la Bătălia de la Panium? Versetul zece este cheia pentru versetele unsprezece până la cincisprezece, căci împlinirea lui din 1989 oferă o ilustrare a caracteristicilor profetice ale primului dintre cele trei războaie prin interpuși. Care este justificarea profetică pentru identificarea lui Antiochus ca puterea papală exercitată prin interpuși, fără a identifica Statele Unite ca atare în fiecare dintre cele trei bătălii?

În istoria războiului din Ucraina, care a fost tipificată prin bătălia de la Rafia, Statele Unite i-au folosit pe naziștii din Ucraina ca putere interpusă a lor, chiar în istoria în care ei formează o imagine a papalității, acea putere care folosește întotdeauna și numai puteri interpuse pentru a-și face treburile murdare.

A răspunde la chestiunea puterilor prin interpuși din versetele zece până la cincisprezece implică un studiu profetic al trăsăturilor lui Antioh ca simbol. Războaiele Diadohilor au fost o serie de conflicte din 323-281 î.Hr. între Diadohi (termen grecesc care înseamnă „succesorii”), generalii și succesorii lui Alexandru cel Mare, care au luptat pentru controlul vastei sale împărății după moartea lui în 323 î.Hr. Primul Antioh a fost Antioh I Soter, fiul lui Seleuc I Nicator, unul dintre Diadohii lui Alexandru (succesorii), care a întemeiat Imperiul Seleucid.

Numele Antioh poate fi înțeles ca însemnând pe acela care stă în locul altuia, pentru a sprijini. Antioh este un simbol al Romei, iar Roma papală este antihristul, având o simbolistică asemănătoare cu aceea a lui Antioh. Antioh, ca nume, îl desemna pe fiul întemeietorului Imperiului Seleucid și, în acest sens, Antioh stătea în locul tatălui său, stătea ca locțiitor al acestuia. Sora White îi identifică atât pe Satana, cât și pe papă drept antihrist și afirmă că papa este reprezentantul lui Satana pe pământ. A devenit un nume dinastic proeminent în Imperiul Seleucid, în parte datorită asocierii sale cu Antioh I Soter și cu cetatea Antiohia, numită după tatăl sau fiul lui Seleuc I. Papa este locțiitorul lui Satana, iar în mod simbolic numele Antioh reprezintă un locțiitor pentru tatăl său, întemeietorul împărăției de la miazănoapte, care și-a așezat capitala în Babilon.

După moartea lui Alexandru cel Mare, în 323 î.Hr., imperiul său s-a fragmentat între diadohi (succesorii). La Împărțirea Babilonului (323 î.Hr.), Seleucos a fost inițial numit comandant al cavaleriei Însoțitorilor (o funcție militară prestigioasă) sub autoritatea lui Perdicca, regentul imperiului lui Alexandru. Până în 321 î.Hr., Seleucos a fost numit satrap (gubernator) al Babiloniei în timpul Împărțirii de la Triparadisus, în urma morții lui Perdicca și a unor negocieri suplimentare între diadohi. În 316 î.Hr., Antigon I Monofthalmos, un alt diadoc, l-a constrâns pe Seleucos să fugă din Babilon din cauza puterii în creștere a lui Antigon. Seleucos a căutat refugiu la Ptolemeu I Soter în Egipt. În 312 î.Hr., Seleucos s-a întors la Babilon cu o mică forță pusă la dispoziție de Ptolemeu. El a înfrânt trupele lui Antigon și a recucerit Babilonul, marcând întemeierea bazei sale de putere. Acest eveniment este adesea considerat drept întemeierea Imperiului Seleucid, anul 312 î.Hr. fiind socotit drept începutul erei seleucide în cronologia istorică.

Numele Seleucus este de origine greacă și provine din rădăcina selas (σέλας), care înseamnă „lumină”, „strălucire” sau „flacără”. Numele sugerează strălucire sau iluminare, potrivit unei figuri proeminente precum Seleucus I Nicator, întemeietorul Imperiului Seleucid, care îl tipifică pe tatăl care fusese purtătorul luminii în cer.

Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumești, biserica a fost îndemnată să caute favoarea și sprijinul marilor oameni ai pământului; și, lepădându-L astfel pe Hristos, a fost determinată să se supună reprezentantului Satanei — episcopului Romei. Marea Controversă, 50.

Antioh cel Mare întruchipează interpusul puterii papale, așa cum Papa întruchipează interpusul Satanei. Symbolismul lui Antioh permite diferite puteri prin interpuși, așa cum au existat mulți papi. Reagan a fost interpusul anului 1989, Ucraina a devenit interpusul Statelor Unite în 2014, iar Trump este interpusul în Bătălia de la Panium. Reagan a fost cel dintâi, Trump este cel din urmă, iar Zelenski este rebeliunea din mijloc.